

N:o 46.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 4 maj 1888.
 — — — — Andra Kammaren den 5 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående omarbetning af förordningen den 12 februari 1864 om hvad i afseende å passagerareångfartygs byggnad, utrustning och begagnande iakttagas bör.

(Första Kammarens tillfälliga utskotts n:o 1 utlåtande n:o 11.
 Andra Kammarens tillfälliga utskotts n:o 3 utlåtande n:o 8.)

Till Konungen.

Hos Riksdagen har blifvit framhållet behofvet deraf att kongl. förordningen den 12 februari 1864, angående hvad i afseende å passagerareångfartygs byggnad, utrustning och begagnande iakttagas bör, blefve omarbetad, så att den bättre motsvarade nutidens kraf, till stöd hvarför blifvit anfördt, bland annat, att förordningen vore till sina bestämmelser i åtskilliga fall föråldrad; att nutida ångfartyg vore af en annan konstruktion, än då författningen utgafs, hvarförutom maskiner och pannor undergått mycket stora ändringar, i följd hvaraf författningens föreskrifter angående gamla pannors omprofning ej längre vore tillfyllestgörande; att bestämmelsen angående passagerareantal uppfattades olika, så att samma fartyg vid en besigtningförrättning erhållit rättighet att föra ett betydligt större antal passagerare, än hvad af besigtningmän på annan plats blifvit medgifvet; samt att ej andra ångfartyg än sådana, som undergått föreskrifven besigtning, finge föra passagerare, hvaraf följdén blifvit, att då besättningär utsändes till

utomlands liggande fartyg, hvilket ganska ofta förekomme, dessa ej kunnat sändas med svenska lastångare, ehuru direkt lägenhet förefunnits, utan måst sändas med andra nationers fartyg till närmaste hamn, hvilket mången gång fördubblat kostnaderna -- ett förhållande, så mycket oegentligare, som samma fartyg hade skyldighet att till Sverige medtaga sjöfolk som passagerare.

I nämnda förordnings § 8 stadgas, bland annat, att ångpannor å passagerareångfartyg skola omprofvas, då vederbörande besigtningmän eller inspektörer till följd af uppkomna bristfälligheter eller efter större reparationer anse sådant erforderligt, samt senast inom loppet af fem år. Detta stadgande torde visserligen kunna anses hafva motsvarat sitt ändamål vid den tid för snart tjugofem år sedan, då förordningen tillkom och då endast pannor med lågt ångtryck begagnades, men enär de pannor, hvilka numera å ångfartyg användas, i allmänhet äro afsedda för ett vida högre ångtryck, än vid tiden för förordningens tillkomst, anser Riksdagen, att förordningens bestämmelser angående omprofning af de i passagerareångfartyg befintliga ångpannor ej längre äro tillfyllestgörande, samt att ändrade föreskrifter i detta afseende äro erforderliga.

Föreskrifterna angående det antal passagerare, som å ångfartyg må föras, innefattas i förordningens 19:de paragraf. Då dessa föreskrifter emellertid lära tolkas väsentligen olika på olika ställen och, till följd af denna skiljaktighet i tolkning och tillämpning af förordningen vid särskilda tillfällen, ganska beaktansvärda olägenheter lära uppstått, finner Riksdagen förändrade och mera fullständiga stadganden angående passagerareantalets bestämmande vara af behovet särdeles påkallade.

Angående passagerareångfartygs besigtning stadgas dels i förordningens 12:te paragraf, att dylikt fartyg skall hvarje år, innan första resan dermed företages, eller, derest resorna under vintern fortsättas, inom loppet af ett år undersökas och prövas af tre besigtningmän, af hvilka en skall vara kunnig i skeppsbyggeri, en i ångmaskinens sammansättning och skötsel samt en i sjömanskap, dels ock i 14:de paragrafen att, derest besigtningmän ej äro förordnade å den ort, hvarifrån ångfartyg första gången om året afgår, sådant ej må hindra passagerares medtagande; dock att fartyget skall undergå föreskrifven besigtning vid framkomst till destinationsorten eller, om fartygets befälhafvare sådant föredrager, å annat ställe, som under resan anlöpes och der besigtningmän äro tillsatta. Då icke några andra ångfartyg äro berättigade att medtaga passagerare till större eller mindre antal, än sådana, hvilka undergått föreskrifven besigtning, men § 60 mom. 2 af

nu gällande sjölag den 23 februari 1864 innehåller stadgande derom, att å svenska fartyg skall, till sådant antal och mot sådan betalning, som af Konungen bestämmes, emottagas sjöfolk, hvars hemsändande det åligger konsulerna att besörja — ett stadgande, hvilket jemväl återfinnes i § 36 af komiterades förslag till ny sjölag samt lag angående nya sjölagens införande m. m. den 22 februari 1887 — synes häraf framgå, att svenska fartyg i vissa fall hafva lagstadgad skyldighet att från utlandet hemföra passagerare till Sverige, antingen de undergått den i 1864 års förordning föreskrifna besigtning eller ej, men deremot, enligt § 12 af samma förordning äro förhindrade att medtaga passagerare från Sverige till utlandet, derest de ej undergått sådan besigtning. En förändring härutinnan, hvarigenom likformighet i berörda afseende åstadkommes mellan härifrån afgående och hit ankommande ångfartyg, synes Riksdagen vara synnerligen önskvärd.

Redan den under år 1877 tillsatta komité för utarbetande af förslag till ändringar och tillägg i sjölagen, hvilken komité verkställt en af motiv åtföljd fullständig omarbetning af förordningen angående passagerareångfartyg, uttalade den åsigt, att hvarje åtgärd af staten till bevarande af människolif måste vara så fullständig som omständigheterna tillåta, hvarför komiterade ansågo att förordningen af den 12 februari 1864, hvilken »hade sin rot i en tid, då ångfartygsflottan företrädesvis var en insjö-, kanal- och kustflotta», icke vidare vore tillfredsställande.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt och då vid företagen granskning af förordningen dessutom befunnits, att densamma äfven i åtskilliga andra delar än de ofvan påvisade är mindre tidsenlig och tarfvar förändring får Riksdagen anhålla att ifrågavarande förordning af den 12 februari 1864 måtte omarbetas, så att den bättre motsvarar nutidens fordringar. Stockholm den 5 maj 1888.

Med undersåtlig vördnad: